

עפ"ת 60539/02/19 - מחמוד יוסף נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 60539-02-19 יוסף נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 1120014965
לפני כבוד השופט ערן קוטון
מערער
נגד
משיבה
מדינת ישראל
פסק דין

1. לפני ערעור על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בחיפה (להלן: "בית משפט קמא"), שניתנה בגדרי המ"ש 10837-01-19.

ההליך בבית משפט קמא

2. לפני בית משפט קמא הונחה בקשה להאריך את המועד להישפט (להלן: "הבקשה").

על פי נימוקי הבקשה, ביום 9.5.16 ניתנה למערער הודעת תשלום קנס (להלן: "ההודעה"), בגין ביצוע עבירה של שימוש בטלפון נייד שלא באמצעות דיבורית. המערער הגיש באופן מיידי בקשה להישפט.

בסוף חודש דצמבר שנת 2018 הוטל עיקול על חשבון הבנק של המערער בגין קנסות שונים. המערער ביקש לבטל את העיקול ושילם את כל חובותיו. בין היתר שילם המערער את הקנס מושא ההודעה האמורה. אז, בדק המערער ומצא כי עומדת לחובתו הרשעה בגין עבירת התעבורה מושא ההודעה והוא אינו יכול לחדש את רישיון הנהיגה שלו. לטענתו, ההודעה עצמה נשלחה ביחד עם הבקשה להישפט שהגיש ולא נותר בידו העתק ממנה. עם זאת, שמר המערער עותק מן המסמך שקיבל בדבר משלוח דבר דואר רשום, ומסמך זה צורף לבקשה (להלן: "המסמך").

נטען כי אם לא יעתר בית המשפט לבקשה, עלול להיגרם למערער נזק אדיר ועיוות דין. זאת נוכח מספר הנקודות העומד לחובתו במשרד הרישוי ובשל העובדה כי יפסל מלנהוג ויחויב במבחן עיוני.

המשיבה התנגדה לבקשה.

3. בהחלטה מפורטת ומנומקת שניתנה ביום 20.2.19 דחה בית משפט קמא את בקשת המערער.

בהחלטתו ציין בית משפט קמא כי המסמך שצורף לבקשה נושא תאריך 29.6.16, בעוד ההודעה נמסרה למערער ביום 9.5.16. זאת בניגוד לנטען בבקשה שלפיה שלח המערער בקשה להישפט כבר למחרת יום קבלת ההודעה. הובהר שלא ניתן לדעת מהמסמך האם הוא מתייחס להודעה ומי הוא השולח. לא ניתן לראות

בו אפוא הוכחה למשלוח בקשה להישפט במועד.

4. נוסף על כך, מששולם הקנס מושא ההודעה, רואים את המערער כמי שהודה במיוחס לו, הורשע על פי הודאתו ונשא את עונשו. במצב זה, הארכת המועד להישפט יכולה להינתן בנסיבות חריגות ויוצאות דופן בהן לא ידע האדם ולא יכול היה לדעת על ההליך. אין אלו הנסיבות במקרה דנן היות והמערער קיבל את ההודעה לידי.

נקבע כי המערער לא עמד בנטל המוטל עליו להראות שקיימים טעמים מיוחדים המצדיקים את קבלת בקשתו למרות ששילם את הקנס. טענתו הנוגעת לעיקול שהוטל על חשבון הבנק שלו בחודש דצמבר 2018 אינה מהווה טעם לתשלום הקנס, באם סבר כי יש לו טענות טובות כנגד האמור בהודעה.

5. אף בטענותיו בדבר עיוות דין שייגרם לו נוכח פסילת רישיון הנהיגה וחיובו במבחן עיוני לא מצא בית משפט קמא טעם מיוחד המצדיק את קבלת הבקשה.

נקבע אף כי לא ניתן להתעלם מהשיהוי הרב בהגשת הבקשה, שעה שהעבירה בוצעה בחודש מאי 2016, ואילו הבקשה הוגשה בשלהי חודש ינואר 2019, הגם שהמערער ידע על קיומה של ההודעה. משכך, לא שוכנע בית משפט קמא כי הייתה הצדקה לשיהוי, ולא שוכנע כי יגרם למערער עיוות דין באם בקשתו לא תתקבל.

הערעור

6. המערער מיאן להשלים עם החלטת בית משפט קמא.

בהודעת הערעור טען המערער טענות דומות לאלו שנטענו בבקשה.

בדיון חזר ב"כ המערער על טענותיו המפורטות, אם כי לא היו בידי ראיות לאישוש אותן טענות. אשר לעבירה עצמה, נטען כי בפיו של המערער טענות אשר אף נטענו מול השופט שמסר לו את ההודעה.

7. המשיבה התנגדה לקבלת הערעור וביקשה להותיר את החלטת בית משפט קמא על כנה.

במהלך טיעוניה הגישה המשיבה את עותק ההודעה שקיבל המערער לידי, את תדפיס המידע בדבר עבירות תעבורה שעבר המערער (להלן: "תדפיס המידע"), ומסמך בדבר מעקב משלוחים אינטרנטי של דואר ישראל. ממסמך זה ביקשה המשיבה ללמוד כי אין כל נתון על דבר דואר רשום שהמסמך לגביו צורף לבקשה ולהודעת הערעור.

דיון והכרעה

8. בחנתי את הנתונים שבפניי ושקלתי ענייניו של המערער.

עמוד 2

נפסק ברע"פ 1896/18 הדני נ' מדינת ישראל (10.5.18) -

"סעיף 229(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: החוק), קובע כי יש להודיע על רצון להישפט בתוך 90 יום מיום המצאת הדו"ח. סעיף 230 לחוק קובע כי בית המשפט רשאי לקיים את המשפט גם אם הבקשה הוגשה באיחור בהתקיים התנאים הקבועים בסעיף 229(ה) לחוק בשינויים המחויבים, כלומר "אם שוכנע שהבקשה לא הוגשה במועד בשל סיבות שלא היו תלויות במבקש ושמונעו ממנו להגישה במועד והיא הוגשה מיד לאחר שהוסרה המניעה" או מנימוקים מיוחדים אחרים שיפורטו".

ובאשר לשיהוי בהגשת הבקשה נאמר שם -

"לעניין זה לא למותר לשוב ולהזכיר את דבריו של כב' השופט א' רובינשטיין בעניין דומה: "בקשת המבקש לזנוח את הפרוצדורה ולהתמקד במהות, שובת לב ככל שתהא, אין בה כל ממש, שכן אם תתקבל טענתו, משמעות הדבר שלא יהיה לכך סוף, ובקשות הסבה יוכלו להיות מוגשות ללא תלות בזמן ביצוע העבירה. אין להלום דבר זה, ולא זו היתה כוונת המחוקק ביצירת האפשרות של עבירות ברירת משפט, שכל מהותן לייעל ולקצר הליכים (ראו והשוו רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793, 800; ע"פ 6920/07 חסון נ' מדינת ישראל (לא פורסם), פסקה 7).". (רע"פ 9580/11 יוסף נ' מדינת ישראל, בפסקה ה (27.12.2011)); וראו גם רע"פ 2096/07 כוכבי נ' מדינת ישראל (1.5.2007); רע"פ 7018/14 טיטלבאום נ' מדינת ישראל (30.10.2014))."

9. אם כן, על מנת שתישקל בקשתו להאריך את המועד להישפט, היה על המערער להצביע על כך שלא היה מודע לקיומו של ההליך ועל כך שהגיש את בקשתו מידית לאחר שהיה מודע לו. השתלשלות האירועים שפורטה לעיל מצביעה על כך שהמערער היה מודע היטב להודעת תשלום הקנס אותה קיבל לידי לאחר ביצוע העבירה. אומנם נטען שהמערער שלח מידית (למחרת יום קבלת ההודעה) בקשה להישפט, אולם כפי שציין בית משפט קמא המסמך בדבר משלוח דואר רשום נושא חותמת יום 29.6.16. למרות שהמסמך ממוען למרכז הארצי לפניות נהגים במשטרת ישראל, לא ניתן לדעת אם הוא באמת ובתמים קשור בבקשתו של המערער להישפט בגין העבירה מושא ההודעה.

10. זאת ועוד, על פי תדפיס המידע, ביום 28.10.18 שילם המערער קנסות בגין חמש הודעות קנס אשר אחת מהן (הרשעה קודמת מס' 5) היא העבירה נושא ההודעה. מכאן שכבר במועד זה (28.10.18) הבין המערער שביצוע העבירה נזקף לחובתו ולא הייתה הצדקה להמתין עד ליום 27.1.19 על מנת להגיש לבית משפט קמא את הבקשה.

ההודעה שקיבל המערער לידי מפורטת. בהודעה אף נרשמו דבריו כלהלן: "באמא שלי הייתי על דיבורית". אומנם משמעות הדברים היא כפירה בביצוע העבירה הנטענת אך אין בדברים אלה כדי להוות בסיס לטענה שייגרם למערער עיוות דין אם לא תתקבל בקשתו. זאת שכן כאמור לעיל עם תשלום הקנס הוא מוחזק כמי שהודה במיוחס לו, הורשע על פי הודאתו ונשא בעונשו. המערער אף לא הציג כל ראיה לתמיכה בטענה לפיה לא ביצע את העבירה.

11. להבנתי, טענת המערער בדבר עיוות דין שייגרם לו אם לא תתקבל בקשתו מבוססת על מסמך או מסמכים ממשרד הרישוי אשר מתייחסים לצבר עבירות תעבורה שביצע. אין בכך כדי לבסס עילה של עיוות דין, ואין במהלכי משרד הרישוי בהקשר דנן כדי להצדיק את הארכת המועד להישפט.

ראו במקרים דומים: רע"פ 160/19 רבה נ' **מדינת ישראל** (14.1.19); רע"פ 4122/17 **אדרי נ' מדינת ישראל** (22.4.18); רע"פ 8651/13 **סקה נ' מדינת ישראל** (31.3.14); רע"פ 8353/12 **בן ישראל נ' מדינת ישראל** (29.11.12)

12. נוכח כל האמור איני סבור כי נפל פגם בהחלטת בית משפט קמא שלא לקבל את הבקשה, ודאי לא פגם המצדיק התערבות. אין בידי אפוא להיעתר לערעור.

הצדדים הסכימו כי פסק הדין יינתן בהיעדרם.

המזכירות תשלח את פסק הדין לצדדים ותוודא קבלתו.

ניתן היום, י"ב אדר ב' תשע"ט, 19 מרץ 2019, בהעדר הצדדים.